ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 11ης Ιουλίου 2007 *

Στην υπόθεση Τ-167/04,

Asklepios Kliniken GmbH, με έδρα το Königstein-Falkenstein (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον K. Füßer, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους V. Kreuschitz και M. Niejahr,

καθής,

υποστηριζόμενη από

την **Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας,** εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον C.-D. Quassowski και την A. Tiemann και στη συνέχεια από τον W.-D. Plessing και τη C. Schulze-Bahr,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

και από

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας,** εκπροσωπούμενο αρχικώς από τον M. Bethell, και στη συνέχεια από τις C. Gibbs και E. O'Neill,

παρεμβαίνοντες,

με αντικείμενο τη διαπίστωση, σύμφωνα με το άρθρο 232 ΕΚ, ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να εκδώσει απόφαση βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, 3 ή 4, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), επί της καταγγελίας που υπέβαλε η προσφεύγουσα σχετικά με ενισχύσεις που φέρονται να χορηγήθηκαν παράνομα σε νοσοκομεία του δημόσιου τομέα στη Γερμανία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 88 ΕΚ καθώς και από το άρθρο 10, παράγραφος 1 και από το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Legal, πρόεδρο, I. Wiszniewska-Białecka και E. Moavero Milanesi, δικαστές,

γραμματέας: K. Andová, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Μαρτίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), ορίζει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή εξετάζει την κοινοποίηση μόλις τη λάβει. […] η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση σύμφωνα με τις παραγράφους 2, 3 ή 4.

2. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο δεν αποτελεί ενίσχυση, γνωστοποιεί τη διαπίστωση αυτή με σχετική απόφαση.

3. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο, ενώ εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου [87], παράγραφος 1, [ΕΚ], δεν δημιουργεί αμφιβολίες κατά πόσον συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, το κηρύσσει συμβατό με την κοινή αγορά […]. Στην απόφαση αυτή αναφέρεται η συγκεκριμένη εξαίρεση της συνθήκης που εφαρμόσθηκε.

4. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο δημιουργεί αμφιβολίες κατά πόσον συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, αποφασίζει να κινήσει τη διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο [88], παράγραφος 2, [ΕΚ] […]»

2 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου προβλέπει τα εξής:

«Εφόσον η Επιτροπή έχει στην κατοχή της πληροφορίες από τις οποίες απορρέει ότι υπήρξαν παράνομες ενισχύσεις, ανεξαρτήτως της πηγής τους, εξετάζει αμελλητί τις πληροφορίες αυτές.»

3 Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου:

«1. Η Επιτροπή μπορεί, αφού δώσει στο οικείο κράτος μέλος τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, να εκδώσει απόφαση, με την οποία απαιτεί από το κράτος μέλος να αναστείλει κάθε παράνομη ενίσχυση έως ότου η Επιτροπή λάβει απόφαση για το συμβατό της ενίσχυσης με την κοινή αγορά […]»

4 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου διαλαμβάνει τα εξής:

«Μετά την εξέταση της ενδεχόμενης ύπαρξης παράνομων ενισχύσεων, εκδίδεται απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφοι 2, 3 ή 4. Στην περίπτωση απόφασης για εκκίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας, η διαδικασία περατώνεται με απόφαση […]. Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης του κράτους μέλους με διαταγή παροχής πληροφοριών, η απόφαση αυτή λαμβάνεται με βάση τις διαθέσιμες πληροφορίες.»

5 Σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου:

«Κάθε ενδιαφερόμενο μέρος μπορεί να ενημερώσει την Επιτροπή για τεκμαιρόμενη παράνομη ενίσχυση και τεκμαιρόμενη καταχρηστική εφαρμογή ενίσχυσης. Εάν η Επιτροπή κρίνει ότι, βάσει των πληροφοριών που διαθέτει, δεν υπάρχουν επαρκείς λόγοι για να εξετάσει την περίπτωση, ενημερώνει σχετικά το ενδιαφερόμενο μέρος. Εφόσον η Επιτροπή λάβει απόφαση για υπόθεση που αφορά το αντικείμενο της παρασχεθείσας πληροφορίας, αποστέλλει αντίγραφο της απόφασης αυτής στο ενδιαφερόμενο μέρος.»

Ιστορικό της διαφοράς

6 Η Asklepios Kliniken GmbH είναι γερμανική εταιρία ιδιωτικού δικαίου, εξ ολοκλήρου ιδιωτικών συμφερόντων, η οποία ειδικεύεται στην εκμετάλλευση νοσοκομείων.

7 Στις 20 Ιανουαρίου 2003, η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή για να στηλιτεύσει τη χορήγηση ενισχύσεων που οι γερμανικές αρχές φέρονται ότι χορήγησαν σε δημόσια νοσοκομεία και συνίστανται στην κατά περίπτωση αντιστάθμιση των ενδεχόμενων ζημιών εκμετάλλευσής τους καθώς και στην παροχή εγγύησης από τους οικείους δημόσιους οργανισμούς υπέρ των νοσοκομείων αυτών. Η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή, αφενός, να διεξαγάγει έρευνες για τις τεκμαιρόμενες ως παράνομες πρακτικές αυτές βάσει πληροφοριών που της παρέσχε, καθώς και να την ενημερώσει για το σύνολο των ληφθησομένων αποφάσεων κατά το στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης αυτής και, αφετέρου, στην περίπτωση που τα μέτρα αυτά ήθελαν θεωρηθεί κρατικές ενισχύσεις, να απαιτήσει την αναστολή τους έως ότου λάβει απόφαση. Στην καταγγελία επισυνάφθηκαν μία πραγματογνωμοσύνη που περιλαμβάνει πληροφορίες για την προσφεύγουσα και τα νοσοκομεία που εκμεταλλεύεται, στοιχεία για την ανταγωνιστική της σχέση με τα νοσοκομεία του δημόσιου τομέα και μία ανάλυση της εφαρμογής του άρθρου 86 ΕΚ στις καταγγελθείσες ενισχύσεις.

8 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 6ης Φεβρουαρίου 2003, βεβαίωσε την παραλαβή της καταγγελίας αυτής και γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού της Επιτροπής θα εξέταζε τις πληροφορίες που διαβίβασε και θα διεξήγε τις απαραίτητες προς τούτο έρευνες.

9 Κατά το έτος 2003, η προσφεύγουσα απηύθυνε πολλές αιτήσεις πληροφοριών στην Επιτροπή.

10 Η προσφεύγουσα, με έγγραφο της 26ης Ιανουαρίου 2004, όχλησε την Επιτροπή να ακολουθήσει τη διαδικασία αναφορικά με την καταγγελία της. Της ζήτησε επίσης, πρώτον, να απαιτήσει από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να αναστείλει τις επίμαχες αντισταθμίσεις, τουλάχιστον έως ότου η Επιτροπή λάβει απόφαση, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, δεύτερον, να λάβει απόφαση στο πλαίσιο της προκαταρκτικής εξέτασης των καταγγελλομένων ενισχύσεων, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, 3 ή 4, του προμνησθέντος κανονισμού, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, αυτού και, τρίτον, να την ενημερώσει για τις ληφθησόμενες αποφάσεις σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού.

11 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 2004, βεβαίωσε την παραλαβή της οχλήσεως.

12 Στις 18 Φεβρουαρίου 2004, η Επιτροπή κατέληξε σε σχέδιο απόφασης σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 86 ΕΚ στις χορηγούμενες κρατικές ενισχύσεις υπό μορφή αντιστάθμισης για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας που χορηγούνται σε ορισμένες επιχειρήσεις επιφορτισμένες με τη διαχείριση υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος (στο εξής: σχέδιο απόφασης).

13 Στις 28 Νοεμβρίου 2005, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2005/842/ΕΚ για την εφαρμογή του άρθρου 86, παράγραφος 2, [ΕΚ] στις χορηγούμενες κρατικές ενισχύσεις υπό μορφή αντιστάθμισης για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας που χορηγούνται σε ορισμένες επιχειρήσεις επιφορτισμένες με τη διαχείριση υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος (ΕΕ L 312, σ. 67).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

14 Η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Μαΐου 2004, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

15 Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία στις 20 και στις 23 Σεπτεμβρίου 2004 αντίστοιχα, ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ της Επιτροπής.

16 Οι παρεμβάσεις αυτές έγιναν δεκτές με διάταξη του προέδρου του τέταρτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 27ης Οκτωβρίου 2004.

17 Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 2004, πληροφόρησε τη Γραμματεία του Πρωτοδικείου ότι παραιτείται από την κατάθεση υπομνήματος παρεμβάσεως, αλλά επιθυμεί να παρέμβει ενδεχομένως κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

18 Στις 26 Ιανουαρίου 2005, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατάθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως.

19 Στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, οι διάδικοι κλήθηκαν να καταθέσουν στο Πρωτοδικείο τις παρατηρήσεις τους για τη συνέχεια της διαδικασίας αναφορικά με την έκδοση της απόφασης 2005/842 και οι διάδικοι συμμορφώθηκαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

20 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην επ' ακροατηρίου συζήτηση.

21 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις που έθεσε το Πρωτοδικείο κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 8ης Μαρτίου 2007.

22 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να λάβει απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, 3 ή 4, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου κατόπιν καταγγελίας που κατατέθηκε στις 20 Ιανουαρίου 2003, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 88 ΕΚ και από το άρθρο 10, παράγραφος 1, και από το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου.

23 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Η Επιτροπή, χωρίς να υποβάλει επίσημα ένσταση απαραδέκτου, επικαλείται το απαράδεκτο της προσφυγής για δύο λόγους.

25 Πρώτον, η προσφυγή δεν πληροί τους όρους του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή πρέπει τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου. Μία γενική παραπομπή σε άλλα κείμενα, ακόμη και αν επισυνάπτονται στο δικόγραφο, δεν μπορεί να θεραπεύσει την απουσία των ουσιωδών στοιχείων από το κείμενο του δικογράφου. Στην προκειμένη περίπτωση, το δικόγραφο θα έπρεπε να ταυτοποιεί τα νοσοκομεία του γερμανικού δημόσιου τομέα που βρίσκονταν σε συγκεκριμένη ανταγωνιστική σχέση με τα νοσοκομεία που εκμεταλλεύεται η προσφεύγουσα. Η πραγματογνωμοσύνη που επισυνάπτεται από την προσφεύγουσα ως παράρτημα δεν θεραπεύει την αοριστία του δικογράφου της.

26 Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται προς άσκηση της προσφυγής. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 232, τρίτο εδάφιο, ΕΚ πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι ένας ιδιώτης μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά οργάνου που παραλείπει να εκδώσει πράξη που τον αφορά άμεσα και ατομικά υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Η απόφαση επί της καταγγελίας αφορά την προσφεύγουσα άμεσα αλλά όχι ατομικά.

27 Ο καταγγέλλων παράνομες κρατικές ενισχύσεις, για να θίγεται ατομικά, πρέπει να ανήκει στους ωφελούμενους από τις εγγυήσεις της διαδικασίας του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Επομένως η επίμαχη πράξη αφορά ατομικά, εκτός από την επιχείρηση ή τις επιχειρήσεις που ευνοούνται από την ενίσχυση, τα άτομα, τις επιχειρήσεις ή τις ενώσεις των οποίων τα συμφέροντα θίγονται ενδεχομένως από τη χορήγηση της ενίσχυσης, ιδίως τις ανταγωνιστικές επιχειρήσεις και τις επαγγελματικές οργανώσεις. Όμως, κατά τη νομολογία, μόνον οι επιχειρήσεις των οποίων η ανταγωνιστική θέση επηρεάζεται συγκεκριμένα και άμεσα από τη χορήγηση της ενίσχυσης θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως ανταγωνίστριες των δικαιούχων της ενίσχυσης.

28 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε συγκεκριμένα στοιχεία με την προσφυγή της ώστε να αποδειχθεί ότι τελεί σε συγκεκριμένη και άμεση ανταγωνιστική σχέση με τα γερμανικά δημόσια νοσοκομεία. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να επικαλεστεί την ιδιότητα του ενδιαφερομένου, υπό την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ.

29 Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ζητεί από το Πρωτοδικείο να εξετάσει την ενδεχόμενη παράλειψη της Επιτροπής αναφορικά με τις αντισταθμίσεις που χορηγήθηκαν στο σύνολο των νοσοκομείων που ελέγχονται από τον δημόσιο τομέα στη Γερμανία. Η ίδια η προσφεύγουσα δέχεται με την προσφυγή της ότι τελεί σε ανταγωνιστική σχέση με «τουλάχιστον κάποια» γερμανικά δημόσια νοσοκομεία, πράγμα που σημαίνει περισσότερα από 700. Εν πάση περιπτώσει, τα τμήματα της πραγματογνωμοσύνης στα οποία παραπέμπει η προσφεύγουσα δεν αναφέρουν παρά τέσσερις περιπτώσεις συγκεκριμένων ανταγωνιστικών σχέσεων. Εξάλλου, ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας, ότι «μπορεί εύκολα να φανταστεί κανένας παρόμοια παραδείγματα για τις άλλες αναφερόμενες κλινικές που εξαρτώνται από την εντολέα στη Βαυαρία και στην Έσση» δεν βασίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

30 Περαιτέρω, οι κρατικές αντισταθμίσεις που χορηγούνται στα δημόσια νοσοκομεία και αμφισβητούνται από την προσφεύγουσα δεν αποτελούν γενικό καθεστώς ενισχύσεων, αλλ' απεναντίας αντιπροσωπεύουν ένα μεγάλο αριθμό ατομικών ενισχύσεων.

Επομένως, η προσφεύγουσα θα έπρεπε να αποδείξει για κάθε ατομική περίπτωση ότι το οικείο δημόσιο νοσοκομείο τελεί σε συγκεκριμένη ανταγωνιστική σχέση με ένα από τα νοσοκομεία που εκμεταλλεύεται.

31 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να φέρει την ιδιότητα του ενδιαφερομένου, υπό την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, από το γεγονός και μόνον ότι υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή και ότι εκμεταλλεύεται ιδιωτικά νοσοκομεία. Θα έπρεπε με την προσφυγή να προσδιορίζονται οι διάφορες κατηγορίες κλινικών καθώς και οι ιατρικές παροχές ή οι οικείοι ιατρικοί τομείς και να καθορίζονται οι επίμαχες γεωγραφικές ζώνες.

32 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή. Υπενθυμίζει ότι τα άρθρα 230 ΕΚ και 232 ΕΚ αποτελούν την έκφραση ενός και του αυτού μέσου παροχής έννομης προστασίας και ότι το άρθρο 232, τρίτο εδάφιο, ΕΚ πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά οργάνου που παραλείπει να εκδώσει πράξη που το αφορά άμεσα και ατομικά. Η ύπαρξη εθνικών ένδικων βοηθημάτων δεν επηρεάζει το παραδεκτό της προσφυγής που ασκείται κατά παραλείψεως.

33 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση που η Επιτροπή όφειλε να λάβει βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, 3 ή 4, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου στο πλαίσιο της διαδικασίας προκαταρκτικής εξέτασης των ενισχύσεων την αφορά άμεσα και ατομικά.

34 Όσον αφορά το ότι θίγεται άμεσα από την εν λόγω απόφαση, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι ο ανταγωνιστής του δικαιούχου μιας ενίσχυσης θεωρείται ως άμεσα θιγόμενος από απόφαση της Επιτροπής σχετική με κρατική ενίσχυση όταν δεν υπάρχει αμφιβολία ως προς τη βούληση των εθνικών αρχών να δώσουν συνέχεια στο σχέδιό τους ενισχύσεως και, ακόμη περισσότερο, όταν οι επίμαχες επιχορηγήσεις έχουν ήδη παρασχεθεί και συνεχίζουν να παρέχονται. Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων στην προκειμένη περίπτωση, δεν χωρεί αμφιβολία ότι η προσφεύγουσα θίγεται άμεσα.

35 Όσον αφορά το αν θίγεται ατομικά, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, θίγονται ατομικά τα πρόσωπα των οποίων τα συμφέροντα μπορούν να επηρεαστούν από τη χορήγηση ενίσχυσης, ήτοι, κυρίως, οι ανταγωνιστές του δικαιούχου της ενίσχυσης. Επιπλέον, κατά τη νομολογία, οι μετέχοντες στη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ μπορούν να αμφισβητήσουν ενώπιον του κοινοτικού δικαστή μια απόφαση της Επιτροπής συνισταμένη στο ότι ένα μέτρο δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση ή ότι, μολονότι αποτελεί κρατική ενίσχυση, είναι συμβατό με την κοινή αγορά. Στο πλαίσιο αυτό, το Πρωτοδικείο θα έπρεπε να περιορίζεται στην εξακρίβωση μόνον αν μια ανταγωνιστική σχέση με τον δικαιούχο της ενίσχυσης μπορεί να αποκλειστεί προδήλως. Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι οι όροι του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως και της προσφυγής κατά παραλείψεως προσομοιάζουν, θα έπρεπε να γίνει η ίδια προσέγγιση στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 232, τρίτο εδάφιο, ΕΚ.

36 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι θα θιγόταν ατομικά από την απόφαση που η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει, διότι τελεί σε συγκεκριμένη ανταγωνιστική σχέση με ορισμένα δημόσια νοσοκομεία που ωφελούνται από τις ενισχύσεις αυτές. Η αδράνεια της Επιτροπής της αποστερεί έτσι τα δικονομικά δικαιώματα που θα μπορούσε να ασκήσει αν είχε κινηθεί μια επίσημη διαδικασία εξέτασης.

37 Ειδικότερα, όσον αφορά τη συγκεκριμένη ανταγωνιστική σχέση της με ορισμένα γερμανικά δημόσια νοσοκομεία που ωφελούνται από τις καταγγελθείσες ενισχύσεις, η προσφεύγουσα δηλώνει ότι εκμεταλλεύεται 39 ιδιωτικές κλινικές στη Γερμανία, οι οποίες τελούν σε έντονη ανταγωνιστική σχέση με τα εν λόγω δημόσια νοσοκομεία και παραπέμπει στην πραγματογνωμοσύνη που επισυνάπτεται στην προσφυγή.

38 Εξάλλου, ο περιορισμός της έννοιας του ενδιαφερόμενου μέρους μόνο στα πρόσωπα των οποίων η ανταγωνιστική θέση θίγεται συγκεκριμένα και άμεσα από τη χορήγηση των ενισχύσεων, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, θα προσέβαλε τη γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου περί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

— Επί του συμβατού της προσφυγής με το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας

39 Σύμφωνα με το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το εισαγωγικό δικόγραφο πρέπει να περιλαμβάνει συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Η έκθεση αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής, ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάζει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να κρίνει την προσφυγή, ενδεχομένως, χωρίς να χρειαστεί πρόσθετες πληροφορίες.

40 Κατά πάγια νομολογία, προς διασφάλιση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή ή αγωγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται πρέπει να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεπή και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του σχετικού δικογράφου (διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1993, Τ-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-523, σκέψη 20, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2007, Τ-339/03, Clotuche κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 133). Μολονότι το κύριο μέρος της προσφυγής μπορεί να στηριχθεί και να συμπληρωθεί, όσον αφορά ειδικά σημεία, από παραπομπές σε συγκεκριμένα χωρία συνημμένων εγγράφων, γενική παραπομπή σε άλλα κείμενα, ακόμη και συνημμένα στην προσφυγή, δεν μπορεί να καλύψει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας, τα οποία, δυνάμει της προμνημονευθείσας διατάξεως, πρέπει να περιλαμβάνονται στο ίδιο το κείμενο της προσφυγής (διάταξη του Πρωτοδικείου της 21ης Μαΐου 1999, Τ-154/98, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-1703, σκέψη 49). Εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να αναζητεί και να εντοπίζει στα παραρτήματα τους ισχυρισμούς που θα μπορούσε να θεωρήσει ότι συνιστούν τη βάση της προσφυγής, δεδομένου ότι τα παραρτήματα επιτελούν απλώς λειτουργία αποδεικτικών και διευκρινιστικών στοιχείων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 1997, Τ-84/96, Cipeke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-2081, σκέψη 34).

41 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να διαπιστώσει ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να λάβει απόφαση βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, 3 ή 4, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, επί της καταγγελίας της 20ής Ιανουαρίου 2003, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 88 ΕΚ καθώς και από το άρθρο 10, παράγραφος 1, και από το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου. Η προσφυγή προσδιορίζει ως εκ τούτου χωρίς αμφιβολία την παράλειψη που το Πρωτοδικείο πρέπει να διαπιστώσει και περιλαμβάνει σαφή και συγκεκριμένη έκθεση του προβαλλόμενου ισχυρισμού. Επιπλέον, η προσφυγή περιλαμβάνει τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία που αφορούν τις καταγγελλόμενες ενισχύσεις, την ύπαρξη υποχρέωσης της Επιτροπής να λάβει απόφαση και την παράλειψή της που στοιχειοθετείται μετά την παρέλευση προθεσμίας που τεκμαίρεται ότι υπερέβη τα όρια του ευλόγου χρόνου.

42 Όσον αφορά την έλλειψη ένδειξης στην προσφυγή που να αποδεικνύει την ύπαρξη επαρκούς ανταγωνιστικής σχέσης, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα διευκρινίζει στην προσφυγή ότι εκμεταλλεύεται ιδιωτικά νοσοκομεία στη Γερμανία και ότι τελεί σε συγκεκριμένη ανταγωνιστική σχέση με τα ωφελούμενα από τις τεκμαιρόμενες παράνομες ενισχύσεις δημόσια νοσοκομεία στη Γερμανία. Η προσφεύγουσα αναφέρει ως παράδειγμα τα νοσοκομεία που βρίσκονται στη Βαυαρία παραπέμποντας για περισσότερες λεπτομέρειες στα παραρτήματα της προσφυγής.

43 Κατόπιν των ανωτέρω, το ουσιώδες στοιχείο για την κρίση ως προς τη νομιμοποίηση της προσφεύγουσας, ήτοι η ανταγωνιστική σχέση της με τους δικαιούχους των ενισχύσεων, περιλαμβάνεται στο κείμενο της προσφυγής με συντομία μεν, πλην όμως κατά τρόπο αρκούντως σαφή και συγκεκριμένο. Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα χρησιμοποιεί παραρτήματα για να συμπληρώσει τις πληροφορίες που αναφέρει στο κείμενο της προσφυγής, στο μέτρο που η προσφυγή περιλαμβάνει τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία ώστε να μπορεί η καθής να προετοιμάσει την άμυνά της και το Πρωτοδικείο να κρίνει την προσφυγή.

44 Συνεπώς, η προσφυγή είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας, οπότε το πρώτο επιχείρημα της Επιτροπής σχετικά με το παραδεκτό της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

— Επί της νομιμοποίησης της προσφεύγουσας

45 Τα άρθρα 230 ΕΚ και 232 ΕΚ αποτελούν έκφραση ενός και του αυτού μέσου παροχής έννομης προστασίας. Επομένως, όπως ακριβώς το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ παρέχει στους ιδιώτες τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως κατά πράξεως ενός οργάνου της οποίας δεν είναι μεν αποδέκτες, αλλά η οποία τους αφορά άμεσα και ατομικά, το άρθρο 232, τρίτο εδάφιο, ΕΚ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τους παρέχει επίσης τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά οργάνου το οποίο παρέλειψε να εκδώσει πράξη που θα τα αφορούσε κατά τον ίδιο τρόπο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Νοεμβρίου 1970, 15/70, Chevalley κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1970, σ. 527, σκέψη 6, και του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 2006, Τ-395/04, Air One κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-1343, σκέψη 25).

46 Πρέπει επομένως να ερευνηθεί αν η προσφεύγουσα θα ενομιμοποιείτο να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά τουλάχιστον μιας πράξης που θα εξέδιδε η Επιτροπή μετά το πέρας του προκαταρκτικού σταδίου εξέτασης των ενισχύσεων που προβλέπει το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ και η οποία θα θεωρούσε είτε ότι τα καταγγελθέντα μέτρα δεν συνιστούν ενίσχυση, είτε ότι συνιστούν ενίσχυση, πλην όμως είναι συμβατά με την κοινή αγορά, είτε ότι απαιτούν την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ.

47 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν η Επιτροπή, χωρίς να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως που προβλέπει το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ, διαπιστώνει, με απόφαση εκδιδόμενη βάσει της παραγράφου 3 του ίδιου άρθρου, ότι μια ενίσχυση είναι συμβατή με την κοινή αγορά, εκείνοι υπέρ των οποίων έχουν τεθεί οι διαδικαστικές εγγυήσεις του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ μπορούν να επιτύχουν την τήρησή τους μόνον αν έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν την απόφαση αυτή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2487, σκέψη 23, και προμνησθείσα απόφαση Air One κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 30).

48 Για τους λόγους αυτούς, ο κοινοτικός δικαστής κρίνει παραδεκτή την προσφυγή ακυρώσεως κατά τέτοιας αποφάσεως, ασκηθείσα από ενδιαφερόμενο κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, όταν ο προσφεύγων επιδιώκει, με την άσκηση της προσφυγής του, να διασφαλίσει τα διαδικαστικά δικαιώματα που αντλεί από την τελευταία αυτή διάταξη (προμνησθείσες αποφάσεις Cook κατά Επιτροπής, σκέψη 47 ανωτέρω, σκέψεις 23 έως 26, και Air One κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 31).

49 Κατά πάγια νομολογία, ενδιαφερόμενοι κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ είναι τα πρόσωπα, οι επιχειρήσεις ή οι ενώσεις των οποίων τα συμφέροντα θίγονται, ενδεχομένως, από τη χορήγηση ενισχύσεως, δηλαδή ιδίως οι ανταγωνίστριες των δικαιούχων της ενισχύσεως αυτής επιχειρήσεις και οι επαγγελματικές οργανώσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Νοεμβρίου 1984, 323/82, Intermills κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3809, σκέψη 16, απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2005, C-78/03 P, Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Συλλογή 2005, σ. I-10737, σκέψη 36, προμνησθείσα απόφαση Air One κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 36). Η νομολογία που δημιούργησε η προμνησθείσα απόφαση Intermills κατά Επιτροπής ακολουθήθηκε στο άρθρο 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, το οποίο αναφέρει ότι στην έννοια του ενδιαφερομένου μέρους εμπίπτει «κάθε κράτος μέλος και κάθε πρόσωπο, επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων των οποίων τα συμφέροντα μπορεί να θιγούν από τη χορήγηση μιας ενίσχυσης, και ιδίως ο δικαιούχος της ενίσχυσης, οι ανταγωνιστικές επιχειρήσεις και οι επαγγελματικές ενώσεις».

50 Συνεπώς, ακόμη και ο μελλοντικός ή απλά ενδεχόμενος ανταγωνιστής του δικαιούχου καταγγελθείσας ενίσχυσης πρέπει να θεωρείται ενδιαφερόμενο μέρος κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, αντίστοιχα, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3203, σκέψη 19, και προμνησθείσα απόφαση Air One κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 39).

51 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα εκμεταλλεύεται 39 ιδιωτικά νοσοκομεία διάσπαρτα σε ολόκληρο το έδαφος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Τελεί επομένως σε ανταγωνιστική σχέση με ορισμένα νοσοκομεία του

δημόσιου τομέα που επωφελείται από τις ενισχύσεις. Το γεγονός αυτό αρκεί προς απόδειξη της ύπαρξης επαρκούς ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ της προσφεύγουσας και τουλάχιστον ορισμένων από τους δικαιούχους των καταγγελθέντων μέτρων, ώστε να μπορεί η προσφεύγουσα να θεωρηθεί ενδιαφερόμενο μέρος κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ.

52 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα παραδεκτώς προσβάλλει με προσφυγή ακυρώσεως μια απόφαση της Επιτροπής που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ με σκοπό να επιτύχει τον σεβασμό των διαδικαστικών δικαιωμάτων της ως ενδιαφερόμενου μέρους. Επομένως πρέπει να θεωρηθεί ότι παραδεκτώς επίσης ζητεί από το Πρωτοδικείο να διαπιστώσει την ενδεχόμενη παράλειψη της Επιτροπής να εκδώσει μια τέτοια απόφαση.

53 Η διαπίστωση αυτή δεν κλονίζεται από τα αντίθετα επιχειρήματα της Επιτροπής και των παρεμβαινόντων.

54 Πρώτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα των παρεμβαινόντων ότι η απόδειξη της ανταγωνιστικής σχέσης προϋποθέτει ότι η προσφεύγουσα υποδεικνύει τις διάφορες κατηγορίες κλινικών, τις ιατρικές παροχές καθώς και τους οικείους ιατρικούς τομείς και καθορίζει τις εν λόγω γεωγραφικές ζώνες. Παρόμοια απόδειξη θα υπαγόρευε τη διαμόρφωση μιας συγκεκριμένης έννοιας της οικείας αγοράς καθώς και πολύπλοκες διεργασίες μέτρησης της σταυρωτής ελαστικότητας μεταξύ των υπηρεσιών των νοσοκομείων που εκμεταλλεύεται η προσφεύγουσα και των υπηρεσιών των δημόσιων νοσοκομείων. Αυτό θα υπερέβαινε κατά πολύ το πλαίσιο της εξέτασης της έννοιας του ενδιαφερόμενου μέρους όπως προκύπτει από το άρθρο 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, που αναφέρει μόνο τις ανταγωνιστικές επιχειρήσεις καθώς και την ερμηνεία της έννοιας αυτής από τη νομολογία που αναφέρεται σε επιχειρήσεις των οποίων τα συμφέροντα θίγονται ενδεχομένως από τις ενισχύσεις.

55 Για τον ίδιο λόγο, αντίθετα προς αυτά που υποστηρίζει η Επιτροπή, δεν είναι αναγκαίο η προσφεύγουσα να αποδείξει την ύπαρξη συγκεκριμένης και άμεσης ανταγωνιστικής σχέσης με κάθε νοσοκομείο που ωφελείται από τις καταγγελθείσες ενισχύσεις για να θεωρηθεί ενδιαφερόμενο μέρος υπό την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Πράγματι, αρκεί να αποδείξει την ύπαρξη παρόμοιας ανταγωνιστικής σχέσης με κάποιους από τους δικαιούχους των ενισχύσεων.

56 Δεύτερον, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά τα επιχειρήματα της Επιτροπής και των παρεμβαινόντων ότι υπάρχουν περισσότερα από 700 δημόσια νοσοκομεία στη Γερμανία. Ο αριθμός των δικαιούχων των ενισχύσεων δεν μπορεί να επηρεάσει το παραδεκτό της προσφυγής, αφής στιγμής οι τεκμαιρόμενες παράνομες ενισχύσεις χορηγήθηκαν πράγματι στα γερμανικά δημόσια νοσοκομεία και δεν αποτελούν γενικό καθεστώς ενισχύσεων, γεγονός που δεν αμφισβητήθηκε από την Επιτροπή.

57 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, το δεύτερο επιχείρημα της Επιτροπής ως προς το παραδεκτό της προσφυγής πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

58 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η παράλειψη στοιχειοθετείται αφής στιγμής η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση να ενεργήσει που υπέχει από το άρθρο 88 ΕΚ καθώς και από το άρθρο 10, παράγραφος 1, και από το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου.

59 Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάσει επιμελώς και αμερόληπτα την καταγγελία της προσφεύγουσας και να εκδώσει απόφαση εντός ευλόγου χρόνου.

60 Καταρχάς, η προσφεύγουσα, υπενθυμίζοντας το περιεχόμενο του άρθρου 88, παράγραφος 1 και 2, ΕΚ, του άρθρου 10, παράγραφος 1 και του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, επισημαίνει την υποχρέωση προκαταρκτικής εξέτασης των εθνικών μέτρων που μπορούν να συνιστούν παράνομες κρατικές ενισχύσεις. Η υποχρέωση αυτή γεννάται με την παραλαβή της γνωστοποίησής τους για τα μέτρα που γνωστοποιούνται και με την παραλαβή της καταγγελίας για τα μέτρα που δεν γνωστοποιήθηκαν. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάσει επιμελώς και αμερόληπτα τις καταγγελίες εφαρμόζοντας ορθά τους θεμελιώδεις κανόνες της Συνθήκης περί κρατικών ενισχύσεων. Η προκαταρκτική αυτή εξέταση επιτρέπει στην Επιτροπή να διαμορφώσει μία πρώτη άποψη για τη μερική ή ολική συμβατότητα της ενίσχυσης με την κοινή αγορά, ενώ η επίσημη διαδικασία εξέτασης του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ αποσκοπεί στην πλήρη εξέταση της υπόθεσης.

61 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, όσον αφορά την υποχρέωση λήψεως αποφάσεως σε συνέχεια της προκαταρκτικής αυτής εξέτασης, ότι η μη έκδοση απόφασης περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας εξέτασης, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, δεν δικαιολογείται παρά μόνον εάν η Επιτροπή σχημάτιζε την πεποίθηση, μετά την προκαταρκτική εξέταση, ότι το κρατικό μέτρο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως κρατική ενίσχυση, γεγονός που πρέπει να διαπιστωθεί με την έκδοση απόφασης βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, ή ότι συνιστά ενίσχυση συμβατή με την κοινή αγορά, γεγονός που πρέπει να διαπιστωθεί με την έκδοση απόφασης βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου.

62 Τέλος, όσον αφορά την τασσόμενη προς την Επιτροπή προθεσμία για να λάβει απόφαση, μολονότι η διαδικασία προκαταρκτικής εξέτασης των ενισχύσεων που δεν έχουν γνωστοποιηθεί η οποία κινήθηκε κατόπιν καταγγελιών τρίτων δεν υπόκειται σε αποκλειστική προθεσμία, δεν μπορεί πάντως να παρατείνεται επ' αόριστον. Η Επιτροπή υποχρεούται να λάβει απόφαση εντός ευλόγου χρόνου, ο οποίος πρέπει να εκτιμάται ανάλογα με τις περιστάσεις που προσιδιάζουν σε κάθε υπόθεση και

ιδίως ανάλογα με το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εντάσσεται, με τα διάφορα διαδικαστικά στάδια που η Επιτροπή οφείλει να ακολουθήσει, την πολυπλοκότητα της υπόθεσης καθώς και τη σημασία της για τα ενδιαφερόμενα μέρη. Αφής στιγμής γίνεται μια πρώτη εξέταση της συμβατότητας της ενίσχυσης και όχι η πλήρης εκτίμηση του ζητήματος αυτού, η Επιτροπή θα έπρεπε να εκδώσει απόφαση εντός προθεσμίας δύο μηνών.

63 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, εξ όσων γνωρίζει, η Επιτροπή δεν ζήτησε ούτε πραγματογνωμοσύνη, ούτε πληροφορίες από τις γερμανικές αρχές, γεγονός που αποδεικνύει ότι δεν απαιτούνταν περαιτέρω διευκρινίσεις για να αποφανθεί ως προς το βάσιμο της καταγγελίας της.

64 Κατά τη νομολογία, η πάροδος δέκα μηνών μεταξύ της κατάθεσης των παρατηρήσεων ενός κράτους μέλους και της απόφασης κίνησης της επίσημης διαδικασίας εξέτασης μπορεί να θεωρηθεί εύλογος χρόνος, ενώ η πάροδος 26 μηνών είναι αδικαιολόγητη, πλην αν συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις. Στην προκειμένη περίπτωση, δεν έχει γίνει ακόμα κανένα βήμα προς απόδειξη των πραγματικών περιστατικών και η εξέταση των καταγγελθεισών ενισχύσεων δεν παρουσιάζει κανένα σημαντικό νομικό πρόβλημα που να οδηγεί, ενδεχομένως, στην κίνηση επίσημης διαδικασίας εξέτασης.

65 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι της ήταν απαραίτητη η ταχεία έκδοση απόφασης. Αφενός, η παρούσα κατάσταση συνεπάγεται επιζήμια για την προσφεύγουσα στρέβλωση του ανταγωνισμού στον γερμανικό νοσοκομειακό τομέα. Αφετέρου, η παράλειψη εξέτασης της καταγγελίας της βλάπτει τις διαπραγματεύσεις της με τις γερμανικές αρχές για την εξαγορά δημόσιων νοσοκομείων.

66 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν θεώρησε αναγκαίο να ζητήσει διευκρινίσεις για τις καταγγελθείσες ενισχύσεις και ότι η καταγγελία δεν παρουσιάζει ιδιαίτερη πολυπλοκότητα και δεδομένων των αναγκών της προσφεύγουσας, η πάροδος περισσοτέρων από 15 μήνες μεταξύ της καταγγελίας της 20ής Ιανουαρίου 2003 και της άσκησης της υπό κρίση προσφυγής δεν συνιστά εύλογο χρόνο προκειμένου περί μιας πρώτης εξέτασης των ενισχύσεων αυτών. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι η προθεσμία αυτή υπερβαίνει κατά πολύ τους δύο μήνες που διαθέτει η Επιτροπή για την προκαταρκτική εξέταση των ενισχύσεων που γνωστοποιήθηκαν και υπολείπεται κατά ελάχιστο από τους 18 μήνες που διαθέτει στο πλαίσιο της επίσημης διαδικασίας εξέτασης προκειμένου να εκδώσει οριστική απόφαση. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι αυτή η αδράνεια επί 15 μήνες στοιχειοθετεί παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει η Επιτροπή από το άρθρο 88 ΕΚ καθώς και από το άρθρο 10, παράγραφος 1, και από το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου.

67 Το συμπέρασμα αυτό δεν θίγεται από το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η καταγγελία της 20ής Ιανουαρίου 2003, ελλείψει επαρκών πραγματικών στοιχείων, δεν γεννά εις βάρος της υποχρέωση ενέργειας. Αντίθετα, από το άρθρο 20, παράγραφος 2, και το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου προκύπτει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάσει τις πληροφορίες που διαθέτει αμελλητί. Εξάλλου, αντίθετα προς την Επιτροπή που έχει πολλές δυνατότητες για τη συγκέντρωση των πραγματικών περιστατικών, η καταγγέλλουσα έχει σημαντικά πιο περιορισμένες δυνατότητες να συλλέξει τις κρίσιμες πληροφορίες. Υπό τις συνθήκες αυτές, μια καταγγελία, κατά την έννοια του προμνησθέντος άρθρου 20, παράγραφος 2, έχει καθαρά πληροφοριακό χαρακτήρα και δεν αποτελεί παρά προτροπή προς την Επιτροπή να διεξαγάγει έρευνα. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι πληροφορίες που περιλαμβάνει η καταγγελία της 20ής Ιανουαρίου 2003 και ειδικότερα η πραγματογνωμοσύνη που προσαρτάται σ' αυτήν, αρκούν ώστε η Επιτροπή να διεξαγάγει έρευνα αμελλητί. Από τον καταγγέλλοντα απαιτείται μόνον το περιεχόμενο των πληροφοριών που παρέχει να μπορεί να δικαιολογήσει την «παραμικρή υπόνοια» παράνομης ενίσχυσης. Οι πληροφορίες που παρέχει το έγγραφο της 24ης Ιανουαρίου 2004 συμπληρώνουν ή ενημερώνουν τις πληροφορίες που αφορά η καταγγελία της 20ής Ιανουαρίου 2003.

68 Η προσφεύγουσα τονίζει, εξάλλου, ότι ούτε το σχέδιο απόφασης ούτε η απόφαση 2005/842 μπορούν να τερματίσουν την αδράνεια της Επιτροπής, αφού η έκδοση πράξης γενικού περιεχομένου δεν δικαιολογεί τη διακοπή της διαδικασίας εξέτασης των καταγγελιών στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων.

69 Η Επιτροπή θεωρεί ότι, κατά την ημερομηνία της όχλησης, στις 26 Ιανουαρίου 2004, ουδόλως είχε παραβεί την υποχρέωση προηγούμενης εξέτασης της ενίσχυσης εντός ευλόγου χρόνου. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υποχρεούτο, κατά την ημερομηνία εκείνη, να εκδώσει απόφαση που να τερματίζει την αδράνειά της, πράγμα που αποτελεί το σημαντικό νομικώς ζήτημα προς κρίση για την τεκμαιρόμενη παράλειψη της Επιτροπής.

70 Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι η προκαταρκτική εξέταση των ενισχύσεων που αποτελούν αντικείμενο της καταγγελίας δεν μπορεί να παρατείνεται επ' αόριστον. Ωστόσο, η προθεσμία των δύο μηνών του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου δεν πρέπει να συγχέεται με την απαίτηση περί της εύλογης προθεσμίας εντός της οποίας η Επιτροπή οφείλει να ολοκληρώσει την εξέταση αυτή. Ο εύλογος χαρακτήρας της προθεσμίας πρέπει να εκτιμάται ανάλογα με τις περιστάσεις που προσιδιάζουν σε κάθε υπόθεση και, ιδίως, με το πλαίσιο, τα διάφορα διαδικαστικά στάδια που απαιτούνται καθώς και με τη σημασία του για τα ενδιαφερόμενα μέρη.

71 Η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή της τη στιγμή κατά την οποία ολοκληρωνόταν η διαδικασία στην υπόθεση που οδήγησε στην απόφαση Altmark Trans (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουλίου 2003, C-280/00, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg, Συλλογή 2003, σ. I-7747). Δεδομένου ότι η απόφαση αυτή ήταν πολύ σημαντική για την εκτίμηση της κρατικής ενίσχυσης των νοσοκομείων, η Επιτροπή έπρεπε να περιμένει τη δημοσίευσή της πριν λάβει θέση επί της καταγγελίας της προσφεύγουσας, σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοίκησης. Το χρονικό διάστημα μόνον έξι μηνών που παρήλθε μεταξύ του εγγράφου οχλήσεως της προσφεύγουσας και της δημοσίευσης της απόφασης ήταν πολύ σύντομο για την ολοκλήρωση του σχεδίου απόφασης που επεξεργαζόταν ή για την ολοκλήρωση της προκαταρκτικής εξέτασης της καταγγελίας της προσφεύγουσας.

72 Εξάλλου, αν η Επιτροπή είχε αποφασίσει να δώσει συνέχεια στο αίτημα της προσφεύγουσας, έξι μήνες θα αποτελούσαν εξίσου ανεπαρκές χρονικό διάστημα για τη διενέργεια εξέτασης, έστω και συνοπτικής, και για να αποφανθεί επί της ενίσχυσης των άνω των 700 ενδιαφερομένων γερμανικών δημόσιων νοσοκομείων, δεδομένου μάλιστα ότι για τη νομική εκτίμηση της καταγγελίας απαιτούνται διευκρινίσεις των πραγματικών περιστατικών.

73 Η Επιτροπή υπενθυμίζει τη νομολογία σύμφωνα με την οποία το Πρωτοδικείο θεώρησε εύλογη μια περίοδο δέκα μηνών ενώ έκανε δεκτές προσφυγές κατά παραλείψεων σε περιπτώσεις όπου είχαν παρέλθει περίοδοι άνω των δύο ετών μεταξύ της καταγγελίας και του εγγράφου οχλήσεως, ήτοι χρονικό διάστημα τέσσερις φορές μεγαλύτερο από αυτό της προκειμένης περίπτωσης.

74 Η Επιτροπή υποστηρίζει εξάλλου ότι ενήργησε επαρκώς. Η ολοκλήρωση και η δημοσίευση του σχεδίου απόφασής της αναφορικά με την εφαρμογή του άρθρου 86, παράγραφος 3, ΕΚ ισοδυναμεί με την κίνηση της επίσημης διαδικασίας εξέτασης του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Εν πάση περιπτώσει, η έκδοση της απόφασης 2005/842, στις 28 Νοεμβρίου 2005, τερμάτισε την αδράνεια της και κατέστησε άνευ αντικειμένου κάθε εξατομικευμένο έλεγχο από την Επιτροπή της ενίσχυσης κάθε δημόσιου νοσοκομείου ξεχωριστά. Κατά την Επιτροπή, παρέλκει επομένως η απόφανση επί της προσφυγής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

75 Καταρχάς, είναι απορριπτέα τα επιχειρήματα της Επιτροπής σύμφωνα με τα οποία απάντησε στην καταγγελία με την εκπόνηση του σχεδίου απόφασης, και ακολούθως με την απόφαση 2005/842, μολονότι δεν όφειλε πλέον να αποφανθεί επί της προσφυγής κατά παραλείψεως.

76 Βέβαια, η απόφαση αυτή καθορίζει τα κριτήρια που καθιστούν δυνατή την εκτίμηση της νομιμότητας των κρατικών ενισχύσεων που επικρίνει η προσφεύγουσα. Συνεπώς, η συμβατότητα με την κοινή αγορά και η απαλλαγή από τη γνωστοποίηση των αντισταθμίσεων εξαρτώνται, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 της απόφασης 2005/842, από την ύπαρξη επίσημης πράξης προσδιορίζουσας τη φύση, το περιεχόμενο και τη διάρκεια των υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας, καθώς και την ταυτότητα των επιχειρήσεων που αφορά. Κατά το άρθρο 5 της ίδιας απόφασης, το ποσό της αντιστάθμισης, συμπεριλαμβανομένης κάθε είδους κρατικής παροχής, δεν υπερβαίνει αυτό

που είναι αναγκαίο για να καλυφθεί το κόστος εκτέλεσης των υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας, λαμβανομένων υπόψη των σχετικών εσόδων καθώς και μιας εύλογης απόδοσης. Εξάλλου, από το άρθρο 6 της εν λόγω απόφασης προκύπτει ότι τα κράτη πρέπει να απαιτούν από τις οικείες επιχειρήσεις την επιστροφή κάθε ενδεχόμενης αντιστάθμισης κατά το υπερβάλλον. Από τα ανωτέρω μπορεί επομένως να συναχθεί ότι απαγορεύεται η αντιστάθμιση των απωλειών που δεν αποτελούν αντιστάθμισμα υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας και ότι τα εν λόγω ποσά πρέπει να επιστρέφονται στο κράτος.

77 Εντούτοις, ο καθορισμός αφηρημένων κριτηρίων σε απόφαση γενικής ισχύος δεν μπορεί να αποτελεί, αυτός καθαυτός, τοποθέτηση της Επιτροπής σε ειδική καταγγελία όπως η καταγγελία της προσφεύγουσας. Πράγματι, τα κριτήρια αυτά καθορίζουν μόνον τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την εκτίμηση της συμβατότητας με το κοινοτικό δίκαιο ενισχύσεων όπως αυτές που καταγγέλλει η προσφεύγουσα. Μόνον η εκ μέρους της Επιτροπής συγκεκριμένη εφαρμογή τους επί περιπτώσεων που καταγγέλλει η προσφεύγουσα μπορεί να φανερώσει τη βούληση του κοινοτικού οργάνου απέναντι στο αίτημα της προσφεύγουσας και, ως εκ τούτου, να αποτελέσει τοποθέτηση υπό την έννοια του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.

78 Το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται ακόμη περισσότερο σε σχέση με το σχέδιο απόφασης. Το γεγονός ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη —μεταξύ των οποίων η προσφεύγουσα— είχαν την ευκαιρία να εκφράσουν τις απόψεις τους ως προς το περιεχόμενό του δεν επιτρέπει να το εξομοιώσουμε με κίνηση της επίσημης διαδικασίας εξέτασης του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Με τη διαβούλευση αυτή η προσφεύγουσα μπόρεσε να εκφράσει μόνον την άποψή της για το περιεχόμενο μιας γενικής απόφασης και δεν ανέπτυξε τα επιχειρήματά της για τη νομιμότητα των καταγγελθέντων μέτρων, όπως θα είχε το δικαίωμα να το πράξει κατ' εφαρμογή του άρθρου 20, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, εάν η Επιτροπή είχε αποφασίσει να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξέτασης του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ.

79 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει θέση επί της καταγγελίας της προσφεύγουσας όταν οχλήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 232 ΕΚ.

80 Δεδομένου ότι η παράλειψη συνίσταται σε αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο αδράνεια, πρέπει να εξακριβωθεί αν, όταν οχλήθηκε η Επιτροπή, στις 26 Ιανουαρίου 2004, υπείχε υποχρέωση να ενεργήσει (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-95/96, Gestevisión Telecinco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3407, σκέψη 71, και προμνησθείσα απόφαση Air One κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 60).

81 Η Επιτροπή, στο μέτρο που διαθέτει αποκλειστική αρμοδιότητα προς εκτίμηση της συμβατότητας μιας κρατικής ενισχύσεως με την κοινή αγορά, υποχρεούται, χάριν της ορθής εφαρμογής των θεμελιωδών κανόνων της Συνθήκης που αφορούν τις κρατικές ενισχύσεις, να προβαίνει σε επιμελή και αμερόληπτη εξέταση των καταγγελιών περί υπάρξεως ενισχύσεως ασυμβίβαστης με την κοινή αγορά (προμνησθείσα απόφαση Air One κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 61). Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορεί να παρατείνει επ' αόριστον την προκαταρκτική εξέταση των κρατικών μέτρων που αποτελούν αντικείμενο καταγγελίας. Ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της εξετάσεως μιας καταγγελίας πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση προς τις περιστάσεις που προσιδιάζουν σε κάθε υπόθεση και, ιδίως, προς το πλαίσιό της, τα διάφορα διαδικαστικά στάδια που οφείλει να ακολουθήσει η Επιτροπή και την πολυπλοκότητα της υποθέσεως (προμνησθείσα απόφαση Gestevisión Telecinco κατά Επιτροπής, σκέψη 80 ανωτέρω, σκέψη 75).

82 Η καταγγελία και η όχληση της προσφεύγουσας παρελήφθησαν από την Επιτροπή στις 20 Ιανουαρίου 2003 και στις 26 Ιανουαρίου 2004 αντίστοιχα.

83 Από τον φάκελο της υπόθεσης προκύπτει ότι η Επιτροπή παρέλαβε την καταγγελία της προσφεύγουσας χωρίς να της ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες ή να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους δεν κατέστη δυνατό να την προωθήσει ως είχε. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προθεσμία εντός της οποίας η Επιτροπή όφειλε να ολοκληρώσει την προκαταρκτική εξέταση των επίμαχων ενισχύσεων ξεκίνησε από την ημέρα παραλαβής της καταγγελίας.

84 Επομένως, όταν η Επιτροπή οχλήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, η προηγούμενη εξέταση της καταγγελίας είχε διαρκέσει 12 μήνες.

85 Έχει κριθεί ότι διάρκεια περίπου 6 μηνών για να εξεταστεί μια σχετικά πολύπλοκη υπόθεση αφορώσα διάφορα ιταλικά αεροδρόμια δεν υπερέβαινε τα όρια του ευλόγου χρόνου (προμνησθείσα απόφαση Air One κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψεις 62 έως 67). Αντίθετα, με την απόφαση Gestevisíon Telecinco κατά Επιτροπής, σκέψη 80 ανωτέρω, σκέψη 80, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η διάρκεια εξέτασης των καταγγελιών, 47 μηνών για την πρώτη και 26 μηνών για τη δεύτερη, υπερβαίνει τα όρια του ευλόγου.

86 Δεδομένου ότι οι συγκεκριμένες προθεσμίες που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου για τις ενισχύσεις που γνωστοποιούνται δεν ισχύουν για τις ενισχύσεις που δεν γνωστοποιούνται, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή έπρεπε καταρχήν να λάβει απόφαση εντός προθεσμίας δύο μηνών.

87 Κατά τον χρόνο της κατάθεσης της καταγγελίας, δεν είχε ολοκληρωθεί η εκδίκαση της προμνησθείσας υπόθεσης που οδήγησε στην απόφαση Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg, σκέψη 71 ανωτέρω. Δεδομένης της σημασίας της υπόθεσης αυτής για την αντιμετώπιση των καταγγελθεισών από την προσφεύγουσα κρατικών ενισχύσεων, δικαίως η Επιτροπή μετέθεσε την εξέταση των ζητημάτων που έθεσε η καταγγελία εν αναμονή του καθορισμού του νομικού πλαισίου βάσει του οποίου θα έπρεπε να εξετασθεί η καταγγελία.

88 Δεν αμφισβητείται ότι μια υπό έκδοση γενική απόφαση επί των κρατικών ενισχύσεων υπό μορφή αντιστάθμισης για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας, που χορηγούνται σε ορισμένες επιχειρήσεις επιφορτισμένες με τη διαχείριση υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος, δεν απαλλάσσει την Επιτροπή από την υποχρέωσή της να προβεί στην ατομική εξέταση της καταγγελίας της προσφεύγουσας.

89 Από τη δημοσίευση της προμνησθείσας απόφασης Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg, σκέψη 71 ανωτέρω, μέχρι την όχληση μεσολάβησε διάστημα 6 μηνών. Όμως η υπόθεση είναι αναμφισβήτητα πολύπλοκη. Η καταγγελία αφορά όλα τα νοσοκομεία του δημόσιου τομέα στη Γερμανία, που υπερβαίνουν τα 700, χωρίς ωστόσο να τα εξατομικεύει και επικρίνει τόσο την αντιστάθμιση από τους δημόσιους φορείς των ενδεχόμενων απωλειών από την εκμετάλλευση των νοσοκομείων όσο και την παροχή εγγύησης, χωρίς να παραθέτει λεπτομέρειες για τις ενισχύσεις που έλαβε το κάθε νοσοκομείο ξεχωριστά.

90 Δεδομένης της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, η προθεσμία αυτή ήταν, εν πάση περιπτώσει, υπερβολικά σύντομη ώστε να μπορέσει η Επιτροπή να ολοκληρώσει την προκαταρκτική εξέταση της συμβατότητας των καταγγελθεισών από την προσφεύγουσα ενισχύσεων.

91 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι, κατά την ημερομηνία της όχλησης, η διάρκεια της εξέτασης της καταγγελίας δεν είχε υπερβεί τα όρια του ευλόγου.

92 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

93 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

94 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Επομένως, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Asklepios Kliniken GmbH φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.

3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Legal Wiszniewska-Białecka Moavero Milanesi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιουλίου 2007.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon H. Legal